

Ett stop, var god

Kun liikennemerkkejä yhtenäistettiin Euroopassa, jouduttiin Ruotsissa kiusalliseen tilanteeseen. Yhtenä tärkeimmistä liikennemerkeistä hyväksyttiin punainen kuusikulmainen kuvio, jossa luki STOP. Naapurimaassamme merkki tuotti heti pahoja mahanpuruja. Perinteisesti heidän merkissään oli lukenut STOPP.

Ruotsin STOP merkitsee tuoppia ja nimenomaan oluttuoppia. Se ei oikein sopinut liikenteen turvallisuuskulttuuriin. No, svenssonit saatiin vakuutettua, että liikennemerkin STOP ei ole sana vaan symboli ja sillä selvä.

Naapurissamme on ruotsinkielinen saaristokunta. Vaikka se onkin niin lähellä, elämänmeno siellä vaikuttaa erilaiselta ja varakkaammalta. Jos olisi aikanaan riittänyt järkeä, olisi pitänyt asettautua ruotsinkieliseen saaristokuntaan. Runsaat valtionavut takaavat paremmat palvelut kuin suomenkielisissä kunnissa. Ja olisi pitänyt pistää kersat ruotsinkieliseen kouluun, niin olisivat saaneet kielikiintiöiden ansiosta helpommin opiskelupaikan.

Kemiönsaaresta löytyy kaikenlaista kivaa. Kun ajelee riittävän pitkälle saaren perukoille Mjösundiin, saapuu Westankärrin lammastilalle. Tilalla tuotetaan maukasta lampaanlihaa, lammasmakkaraa ja muita määmäätuotteita, jopa ihan oikeaa vorschmackiakin. Hinnat ovat tietysti aika kovia, mutta eipä ole tullut laadussa pettymyksiä.

Eikä tässä vielä kaikki. Westankärrissä järjestetään syyskuun hämärtyvässä illassa Stopenheim-olutjuhla. Suureen navettarakennukseen on kunnostettu siisti tila, jonne on laitettu pitkiä pöytiä ja penkkejä 400 ihmiselle. Keskelle mahtuu orkesteri pelaamaan. Ja tarjolla on tietysti lammasmakkaraa ja maukkaita oluita.

Olutbisnes on jakautunut kummalla tavalla. Yhtäältä näyttää siltä, että jättimäiset kansainväliset panimoyritykset ostavat pois pienet kilpailijansa ja myyvät sitten niiden perinteisillä merkeillä omaa peruslitkuaan, fostersia, budia, lapinkultaa ja mitä niitä nyt onkaan.

Toisaalta taas pieniä mikropanimoita syntyy ympäri maailmaa, vaikka esivallat yrittävät panna kapuloita rattaisiin. Pikkupanimoiden tuotteet ovat yleensä tuplahintaisia, mutta maussa ne voittavat massalajit kolmin- tai nelinkertaisesti. Suomessa toimii tätä nykyä kolmisenkymmentä pienpanimoa. Perniöönkin on sellainen hankkeilla.

Stopenheimissa ei saanut lapinkultaa. Tarjolla oli neljän pienpanimon tuotteita, yhteensä kahdeksaa eri tyyppiä. Vakka-Suomen Panimosta Uudestakaupungista oli tuotu kolmea eri tuotetta. Malmgård entisestä Pernajasta oli rahdannut myös kolmea eri makua. Minulle maistui parhaiten heidän Huvila Pale Ale -oluensa. Yhdellä lajilla koettivat pärjätä ahvenanmaalainen Stallhagen ja Ruosal Pils Rosalasta. Oluiden ja ruoan lisäksi omakseen sai myös tuopin, joka tosin oli Ikean kiinalaista krääsää.

Stopenheimissa ei tarvinnut jonottaa. Parissakin paikassa myytiin olutlippuja. Varsinaisen maltaan sai sitten hyvin nopeasti, kun ei tarvinnut tiskillä enää pelata korttipelejä. Ja koko ajan käytettiin omaa nimikkotuoppia.

Westankärrin oluthalli on mukavan tilava ja raikas. Puheensorina, enimmäkseen ruotsinkielinen täyttää tilan. Koska seinät ja katto ovat kovaa valkoiseksi maalattua betonia, sisällä kaikuu aivan julmetusti. Musiikkikin kuuluu paremmin pihalla kovaäänisistä.

On se vaan nykyään mukavaa istuskella ravintolassa, kun tupakointi sisällä on kielletty ja kun kaikki vielä noudattavat kieltoa. Muistelkaapa miten ennen vanhaan sisätilat pursuivat sakeaa sinistä sauhua.

pajen